

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνάληψις = τὸ νὰ ἀναλαμβάνη τίς τι.

Ἡ ἑορτὴ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀνόδου τοῦ Χριστοῦ: *Αὔριο εἶναι ἡ ἔχομε τῆς Ἀναλήψεως* (ἐνν. τὴν ἑορτὴν) κοιν. *Βούτυρο Ἀναλήψεως* (βούτυρον παραγόμενον τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως καὶ φυλαττόμενον ἀνάλατον δι' ὅλου τοῦ ἔτους ὡς φάρμακον δι' ἐπαλείψεις. Συνών. ἀνάλατο, δι' ὃ ἰδ. ἀνάλατος **B 4**) Πελοπν. (Σιβ.) *Τ' ἁγιοῦ - Ἀνιληψιοῦ* (τὸ Ἀνιληψιοῦ ἐνομίσθη ὡς ὄνομα ἁγίου) Ἰμβρ. || Παροιμ. φρ. *Τῆς Ἀναλήψεως, κουμπάρε, νὰ φάμε τὴ γαϊδούρα* (ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλοντος ἐπὶ μακρὸν τὴν πρὸς φίλους δεξίωσιν) Ζάκ. || Ἄσμ.

Ἀπ' τὸ Μεγάλο Σάββατο ὡς τ' Ἀναληψιοῦ τὴ μέρα ἐννεὰ χιλιάδες πέθαναν κοράσια γιὰ δασκάλα

ΑΟικονομίδ. ἐνθ' ἀν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἡ λ. καὶ ὡς δηλωτικὴ ὀνόματος ναοῦ κοιν. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάλημι Ἡπ. Θεσσ. (Λάρισ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γεωργ. Λακων.) Ἀνάλημι Στερελλ. (Τριχων.)

ἀναλιγδιάζω ἀμάρτ. ἀναλιγδιῶ Κρήτ. ἀνελιγδιῶ Κρήτ. ἀναλιδιῶ Κρήτ. ἀνελιδιῶ Κάμπ. Κρήτ. ἑνελιδιῶ Τήλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λιγδιάζω.

1) Ἀναδίδω ὑγρὸν, ἐπὶ ἀγγείων πορωδῶν περιεχόντων ὑγρὸν (ἢ σημ. ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι συνήθως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν τοιούτων ἀγγείων σχηματίζεται λίγδα ἔνεκα τοῦ ἀναδιδόμενου ὑγροῦ) Κάμπ. Κρήτ.: *Ἀναλιγδιᾶ ἡ κουρούπα τὸ λάδι - ἡ λαῖνα τὸ νερό* Κρήτ. Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω **A 3**, ἀναδοτιῶ **1**, ἀναζουδιῶ, ἀναλείχω **3**, ἀναξερνῶ. **2)** Γίνομαι ὑδαρῆς, ἀναλύομαι Τήλ.: *Ἐνελίδισεν ἡ ζύμη. Συνών. ἀναλιγώνω 2 β, ἀναλύω.*

ἀναλίγδιασμα τό, ἀμάρτ. ἀνελίδιασμα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλιγδιάζω.

Ὑγρασία ἀναδιδόμενη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πορωδῶν ἀγγείων περιεχόντων ὑγρὸν τι.

ἀναλίγωμα τό, Λεξ. Κομ. (λ. ἀναλύγωμα) Δεῖκ (λ. ἀναλύγωμα) Αἰν. Μπριγκ. Πρω. ἀναλίωμα Λεξ. Κομ. ἀνελίωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλιγώνω.

Τὸ νὰ γίνηται τι ὑδαρὲς ἐνθ' ἀν.: *Χαρά 'ς το 'ναν ἀνελίωμα τὸ μέλι!* (ἵαν = ἕνα). Συνών. ἀνάλειωμα, ἀναλιγωμός, ἀνάλυμα, λειώσιμο.

ἀναλιγωμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνελιωμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλιγώνω.

Ἀναλίγωμα, ὁ ἰδ.: *Εἶμ' ἀνελιωμός ἦτον καὶ τὸ κατακαμένο γλυκό!*

ἀναλιγώνω Εὐβ. Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Πελοπν. (Αἶγ. Ἀράχ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Μάν. Οἶν. Πάτρ.) κ. ἄ. — Λεξ. Κομ. Δεῖκ (λ. ἀναλυγώνω) Κορ. Ἀτ. 4,16 Αἰν. Πόππλετ. (λ. ἀναλυγώνω) Μπριγκ. Πρω. ἀναλιγώνω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀναλιγώνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναλ'γώνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνελιγώνω Α.Κρήτ. Νάξ. Σῦρ. Χίος κ. ἄ. ἀνελιγών-νω Χίος (Καρδάμ.) ἀνελ'γώνω Πάρ. (Λεῦκ.) ἀνελιώνω Κάμπ. (Ἑλυμπ.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Χίος κ. ἄ. ἑνελιώνω Κάμπ. Ἀόρ. ἐνελέγισα Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λιγώνω. Ἐν Ἑρωτοκρ. ὁ τύπ. ἑνελιγώνω. Πβ. Α 796 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «σάν τὸ κερί ἑνελίγωνε κ' ἐφύρα σάν τὸ χιόνι».

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἔρχομαι εἰς κατάστασιν λιποθυμίας συνήθως ἔνεκα σφοδρᾶς ἐπιθυμίας πράγματος, οἷον τροφῆς Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Πρω.: *Ἀναλίγωσα ἡ ἀναλι-*

γώθηκα ἀπὸ τὴν πείνα Λεξ. Πρω. *Ἀναλίγωσεν ὁ γαῖδαρος Λακων.* **2)** Καθιστῶ τι ὑδαρὲς, ρευστοποιῶ, διαλύω Εὐβ. Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. (Ἑλυμπ. κ. ἄ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Αἶγ. Ἀράχ. Κορινθ. Μάν. Πάτρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ. κ. ἄ. — Λεξ. Κομ. Δεῖκ Κορ. Ἀτ. 4,16 Πόππλετ. Αἰν. Μπριγκ. Πρω.: *Ἀναλιγώνω τὸ βούτυρο - τὸ μολύβι* κττ. Αἶγ. *Τὸ λάδι νὰ τὸ ἀναλιγώσῃς 'ς τὴ φωτιά, γιὰτ' εἶναι παγωμένο ἀπὸ τὸ κρύο* Κορινθ. *Ἀναλιγώνω τὴ σκορδαλιά* Πάτρ. || Ἄσμ.

Νὰ τήνε πάω 'ς τὸ χρυσικὸ νὰ τὴν ἀναλιγώσω, νὰ βγάνω λίτρα μάλαμα, νὰ βγάνω λίτρ' ἀσήμι Εὐβ.

Νὰ ἑνελιώσῃς τὰ φλουριά, στεφάνια νὰ τοῦ πλέξης Κάμπ.

Σὰν τοῦ κίρι οἱ μάλαξα, σὰ ράφτης τοῦ βιλόνι, σὰν χρυσικὸς τοῦ μάλαμα σίντας τ' ἀναλιγώνει

Αἰτωλ. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι ὑδαρῆς, ρευστοποιῶμαι, διαλύομαι Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σῦρ. Χίος — Λεξ. Αἰν.: *Τὸ κερί ἀνελίγωσε* Σῦρ. *Τὸ μέλι μὲ τοσοῖ ζέστες ἀνελίγωσε* Ἀπύρανθ. *Βάλε τ' ἄλειμμα 'ς τὴ φωτιά ν' ἀναλιγώσῃ* Κορινθ. *Τὸ ξύγι 'ς τὴ φωτιά ἀναλιγώνει* Μάν. *Τὸ κερί ἀναλιγώνει* Λακων. *Ἐνελίωσε τὸ τσερί* Κάμπ. *Ἀναλίγουνι τ' ἀσήμι* Αἰτωλ. *Ἐξεσιάνθηκε τὸ κερί μέσα 'ς τὰ χέρια μου κ' ἐνελίγωσε* Α.Κρήτ. *Ἐξεστομέρησε κ' ἤρχιζ' ὁ βότυρος ν' ἀνελιγώνῃ* αὐτόθ. *Ὅπου πέση ἀνήψητο λάδι δὲ βγαίνει μ' ἕνα γολαί, τὸ πλύνεις καὶ σὲ καθόσες μέρες ἀνελιγώνει* πάλι (οἶονεὶ ἀναλύεται καὶ ἐμφανίζει κηλίδα. ἕνα γολαί = εὐκόλως) αὐτόθ. *Τὸ βούτ'ρο ἀνελ'γώσε μονάχο τ'* Λεῦκ. *Ἀνελιωμένο ν' τὸ χερ'νὸ* Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Ὡς ἄφτει τὸ χρυσὸ κερί καὶ δὲν ἀνελιγώνει,

εἶσ' ἀγαπᾷ κ' ἡ φρόνιμη καὶ δὲ δὴ φανερώνει

Α.Κρήτ. Συνών. ἀναλειώνω **1**, ἀναλύω, λειώνω.

β) Γίνομαι χαλαρώτερος, ἀναλύομαι Κύθν.: *Ἀνελίωσεν ἡ ζύμη. Συνών. ἀναλιγδιάζω 2, ἀναλύω.* **3)** Ὑφίσταμαι χαλάρωσιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων ἔνεκα τῆς ἀτμοσφαιρικῆς θερμότητος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. κ. ἄ.: *Ἀνελίγωσα ἀπὸ τὴ ζέστη* Σῦρ. *Ἀνελιώνει κάνεις μὲ τὴ ζέστη* Ἀπύρανθ. **β)** Ἰδρώνω Πελοπν. (Μάν. Οἶν.): *Πῆγα μέχρι τὸ βουνὸ κὶ ἀναλίγωσα* Μάν. **γ)** Ἀνακουφίζομαι ἐκ νόσου διὰ τῆς ἀφιδρώσεως Πελοπν. (Μάν.): *Ὁ ἄρρωστος ἀναλίγωσε.* **4)** Μεταφ. ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι Χίος: Ἄσμ.

Κὶ ἀπάνω 'ς τὰ τριάντα χρόνια κ' εἰς τοῖς τριάντα μέρες ἡ κόρη ἀνελίγωσε κ' εἰς τὸ νερό ἐπῆγε.

(κατ' ἄλλην παραλλαγήν: ἡ κόρη ἐνελέγισε).

ἀνάλιν ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Οἶν.) ἀνάλι Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄναλος. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 168.

Τὸ μὴ ἔχον ἄλας, τὸ μὴ ἀλατισμένον: *Φαγεῖν ἀνάλιν.* Συνών. ἀνάριτιν. Πβ. ἀναλάτιστος **1**, ἀνάλατος **A 1**, ἀνάλιστος, ἄναλος.

ἀναλίπασι ἡ, ἀμάρτ. ἀνελίπασι Κύθν. Πάρ. Τήν. Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. λίπασι.

Λίπος κρέατος ἐπιτολάζον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ζωμοῦ.

ἀνάλιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) — Λεξ. Περίδ. Πρω. ἄλιστος Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνάλιστος. Τὸ ἄλιστος κατ' εὐθεΐαν ἐκ τοῦ ἀλιστός τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. **2 α.**

Ο μὴ ἀλατισμένος ἐνθ' ἄν.: Φαγεῖν ἀνάλιστον Τραπ. Συγών. ἀναλάτιστος I, ἀνάλατος A I, ἄναλος. Π. ἀνάλιν, ἀνάριτιν.

ἀναλλαγὰδιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀναλλαγὰδ' Πόντ. ('Αμισ. Ἀργυρόπ. Ἰμερ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Τροτ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλάζω.

1) Ἐνδυμασία καλή καὶ πολυτελής, τὴν ὁποίαν ἐνδύομαι κατὰ τὰς ἐορτὰς ἐνθ' ἄν.: Ἡ δεῖνα ἐφόρεσεν τ' ἀναλλαγὰδ' ἔς ἐνθ' ἄν. || Γνωμ.

Ο ἐφτωχὸν ὁπότεν κ' εἶσ' φορεῖ τ' ἀναλλαγὰδ' ἔς ἐφτωχὸς στερούμενος καθημερινῆς ἐνδυμασίας ἀναγκάζεται νὰ φορῇ τὴν ἐορτάσιμον ἐνδυμασίαν (του) Κοτύωρ. Ἰμ. || Ἰμ.

Τὴν ἐγαπῶ φορεῖ σακκίν, τὴνὰν κ' θέλω ροῦχον, τὴνὰν κ' καταδέχουμαι φορεῖ τ' ἀναλλαγὰδ' Κρώμν.

Ἵδ' θὰ φοροῦν καὶ λάσκουνταν ἔς σὸν κόσμον χαρεμένα καὶ τ' ἐμὰ τ' ἀναλλαγὰδ' ἔς σὸ σαντούχ' κλειδωμένα (σαντούχ' = σεντούκι) Σάντ. Πβ. ἀλλάι A 8. 2) Πολυτελής ἱερατικὴ ἐνδυμασία Πόντ. (Τραπ.): Ἐφόρεσεν ὁ ποπλᾶς τ' ἀναλλαγὰδ'. Πβ. ἀλλάγῃ 5 β.

ἀναλλαγῇ ἡ, ἀμάρτ. ἀναλλαῖ Νίσυρ. Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλάζω.

Ἡ τῶν ἐνδυμάτων ἀλλαγῇ: Φρ. Κακὴ ἀναλλαῖ νὰ σοῦ ῥθῇ! (νὰ πενθηφορήσῃς! Ἀρὰ πρὸς γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔχει ἄνδρα ἢ τέκνα εἰς τὴν ξενιτείαν).

ἀναλλαγιά ἡ, Ἡπ. κ. ἄ. — ΧΧρηστοβασ. Διηγ. ξενιτ. 26 — Λεξ. Δημητρ. ἀναλλαῖα Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλλαγος.

Τὸ νὰ μὴ ἀλλάξῃ τις ροῦχα ἐσωτερικά, ἀσπρόρρουχα ἐνθ' ἄν.: Θὰ τὸ φάῃ τ' αὐτοχὸ ἡ ἀναλλαγιά ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν. Δὲν ἐπλυνάμι κ' τὰ φαῖ ἡ ἀναλλαῖα τοῦτα τὰ πιδιὰ Στρόπον. Οὐλα τ' ἄλλα βασιεύοντι, ἡ ἀναλλαῖα δὲ βασιεύει Αἰτωλ. Πέθανι ἡ γ'ναῖκα τ' κ' τὸν ἐφαῖ ἡ ἀναλλαῖα αὐτόθ. || Φρ. Τὸν τρώει ἡ ἀναλλαγιά κ' ἡ ψεῖρα (ἐπὶ τοῦ ρυπαροῦ) Λεξ. Δημητρ. Συγών. ἀναλλαγίλα 2, ἀναλλαξιά.

ἀναλλαγίλα ἡ, Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Λάστ. κ. ἄ.) ἀναλλαῖλα Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀναγία Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναλλαγιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα. Τὸ ἀναγία ἐκ τοῦ ἀνααγία κατ' ἀποβολὴν τοῦ λ.

1) Ἡ κακὴ ὁσμὴ τῶν ἐσωρούχων, τὰ ὁποῖα φορεῖ κανεὶς πολὺν χρόνον χωρὶς νὰ τὰ ἀλλάξῃ Πελοπν. (Βούρβουρ.): Μυρίζ' ἀναλλαῖλας. 2) Ἀναλλαγιά, ὁ ἴδ., Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Λάστ. κ. ἄ.) Τσακων.: Κοίταξε πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν ἀναλλαγίλα! (δηλ. ρυπαρὸς) Κλουτσίνοχ. Ἐψευρίζε ἀπὸ τὰν ἀναγία (ἐψεύριε κτλ.) Τσακων. Νε ἐφαῖτσε ἀ ἀναγία (τὸν ἐφαγε κτλ.) αὐτόθ.

ἀναλλαγίτης ὁ, Πελοπν. (Μάν.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλλαγος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης.

Ὁ μεταξοσκώληξ ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ τελευταῖον στάδιον τῶν μεταμορφώσεων, ὅτε δὲν ἀλλάζει πλέον μορφήν.

ἀνάλλαγμα τό, Πόντ. (Οἶν.) ἀνάλλαγμαν Πόντ. ('Αργυρόπ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλλάζω.

Περιορὴ ἐνδυμασίας καθαρᾶς ἢ πολυτελεστέρας.

ἀνάλλαγος ἐπιθ. ἀνάλλαχτος Κύπρ. Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀνάλλαγος κοιν. ἀνάλλαγους βόρ. ιδιῶμ. ἀνάλλαος Ἀθῆν. Ἄνδρ. Λευκ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μεσσ. Οἶν. Σουδεν.) Πόντ. (Σάντ.) Σύμ. κ. ἄ. ἀνάλλαους Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀνάλλαγο Τσακων. ἀνάογο Τσακων. ἄλλαχτος Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Τραπ.) ἄλλαγος Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Πελοπν. (Γαργαλ.) Πόντ. (Σάντ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. ἀλλάγῃ. Ἵδ. ΓΧατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 20 κέξ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἀνάλλαχτος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀλλάχτος, δι' ὃ πβ. καὶ μεταγν. ἀνάλλακτος = ἀμετάβλητος, ἀναλλοίωτος. Οἱ τύπ. ἄλλαχτος καὶ ἄλλαγος ἄνευ συνθέσεως ὁ μὲν πρῶτος ἐκ τοῦ ἀλλάχτος, ὁ δὲ δεύτερος ἐκ τοῦ ἀλλάγῃ, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ ἀρκτικὸν α προσέλαβε σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἵδ. ἀ- στερητ. 2 α.

A) Παθ. 1) Ὁ μὴ μεταβαλλόμενος, ἀμετάβλητος Λεξ. Δημητρ.: Τῶν ἀστεριῶν ὁ ἀνάλλαγος δρόμος. Ἐχει ἀνάλλαχτη γνώμη. 2) Ὁ μὴ ἀνταλλασσόμενος εἴτε ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἀνταλλαγῇ ἢ ὁ μὴ ἀνταλλαγεὶς Λεξ. Δημητρ.: Οἱ δραχμὲς μας κατάντησαν ἀνάλλαχτες. Λίρες ἀνάλλαχτες. Χιλιάριχο ἀνάλλαγο. 3) Ὁ μὴ ἀλλαγεὶς, ὁ μὴ ἀντικατασταθεὶς Πόντ. (Κερασ.) κ. ἄ. — ('Εβδομαδ. Τύπ. 1 Ἰουλίου 1934) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀφῆσες τὸ νερὸ τῶν λουλουδιῶν ἀνάλλαχτο Λεξ. Δημητρ. Πετάξαμε ἀποπάνου μας τὰ βρόμικα ἀσπρόρρουχα ποῦ φοροῦσαμε ἀνάλλαγα τόσες μέρες ('Εβδομαδ. Τύπ. ἐνθ' ἄν.)

B) Ἐνεργ. 1) Ὁ μὴ ἀλλάξας τὰ ἐσώρρουχά του κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Εἶμαι δέκα μέρες ἀνάλλαγος. Ἐχω καιρὸ ἄλουστος κ' ἀνάλλαγος. Μετάλαβε τὸ παιδί ἀνάλλαγο κοιν. Ἀλλαχτος ἐπῆεν ἔς σὴν ἐγκλησίαν Τραπ. Ἐχον θυρὸ βδουμάδης ἀνάλλαους Αἰτωλ. Στρόπον. β) Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς Θεσσ. (Ζαγορ.) Πελοπν. (Γορτυν.): Βρὲ ἀνάλλαγε! (ὕβριστικῶς) Γορτυν. 2) Ὁ μὴ ἐνδυθεὶς ἐορτάσιμον ἐνδυμασίαν, λαμπρὰν στολὴν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ.): Πάει ἔς τὸ γάμο - ἔς τὴν ἐκκλησίαν ἀνάλλαγος κοιν. Ἀνάλλαχτος ἐπῆεν ἔς σὴν χαρὰν Τραπ. || Ἰμ.

Ἀνάλλαγη κ' ἀχτένιστη καὶ μαυροφορεμένη νὰ σὲ γνωρίσ' ἡ μάνα σου πῶς ἔρχεσαι θλιμμένη Κρήτ.

Παιδιά μ', γιατί εἶσ' ἀνάλλαγα, γιατί εἶστε λερωμένα; Πελοπν. (Φεν.)

Κόρη μ', γιατί εἶσ' ἀνάλλαγη κ' λιρουνφορεμένη; Αἰτωλ.

Ὡραῖος εἶσ' ἀνάλλαγος, λεβέντης ἀλλαμένος, καὶ ὄντες βαρεοστολιστῆς, σὰν ἄγγελος γραμμένος (γαμήλιον) Λευκ.

Ν' ἀλλάξουν οἱ ἀνάλλαχτες τὰ πρὰ καλὰ τους ροῦχα Μεγίστ.

Ἀνάλλαχτην τὴν ἤθελα κ' ἀνάλλαχτην τὴν πῆρα Κύπρ. Ἀντίθ. ἀλλαμένος ἢ ἀλλασμένος (ἴδ. ἀλλάζω A 3 β). 3) Ὁ μὴ ἔχων ἄλλην ἐνδυμασίαν ἐκτὸς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν φορεῖ Μακεδ. Πελοπν.

ἀναλλάζω Πόντ. ('Αμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀλλάζω.

1) Ἀποβάλλω τὰ ρυπαρὰ ἐσώρρουχα καὶ ἐνδύομαι καθαρά Πόντ. ('Αμισ. Οἶν.): Ἐνέλλαξε τὰ λώματ' αὐτ' Ἀμισ. Ἀπὸ πότε κ' ἐνέλλαξες; Οἶν. Συγών. ἀλλάζω A 3 β.

β) Ἀντικαθιστῶ τὰ καθημερινὰ ἐνδύματα διὰ ἐορτασίμων καὶ λαμπρῶν Πόντ. ('Αμισ. Ἰμερ. Κερασ. Κοτύωρ.

